

ob rekah sedijo neveste
tenke in sklonjenih glav
skesane in večno nezveste
čakjo črni splav

BELA KRAJINA 84 faronika s kroglo
se potaplja
o dneve že gori
podtalnica
z belim plamenom
ostrim kot kosa
zateglim
kot krik

BELA KRAJINA 84 glas pada s slapom
grlena molitev
ne doseže obrežja

Štefan
Remic

**Prvi znaki
patosa**

ARHETIP belež visi s težo granita
pod svodom, na blokih in kladah,
kjer vlada britev:
rezek je sever, divji in bel.

tu ni stopinje, ker tu ni poti:
 rezek je sever, gorje belega.
 veter na kostne piščali igra.
 zona obliva pozabljenega.

vse je bilo izrečeno takoj,
 ko si videl: v strdku ledu,
 ki zataknjen boli v tesnem grlu
 kot ostra peška; v roki, ki grabi
 svetlobo, prižeta na lino neba
 kot trupelce v kletki na stropne žice;
 v ustnicah, ki pomodrele hlepijo v trzajih
 kot mutčeva misel, ki njo zapisujem.

SOLDAT v zadušljivo kovnico spusti
 V VARJENI umetno osvetljavo in jo
 PLASTIKI — varilec — poživi z razbeljenim
 železom. cinober sten
 duši bazalt in povečuje mejo —
 za njimi se zaman cedi
 lep potok zlate smole
 kot mastiks slike s sanjami.

kositer v ude položi žarečo
 cev tako tesno, da ta soldat
 odslej strmi vseskozi na vizir
 in v tulec sega po rapir.
 na ozkih oknih kužni smrad,
 obešen na rešetkah, a onkraj
 se zaman cedi lep potok zlate smole
 kot mastiks slike s sanjami.

NASILNA
 BIOLOŠKA
 PREOBRAZBA:

lovska opazovalnica

v slabi vidljivosti mrk
 zimski gozd. mrak, ki ne daje
 zavetja. iz strelne line
 cev bliskavic stalno nekoga
 ustavlja. tilnik suha igla
 brije. sence stresa
 elektroda. trgajo se kite
 nog in rok in kril telesa.

tla so herbarij. zrak je retuša.
 tok se spusti do ograje.
 v pljučih je krilo,
 ki več ne uboga.
 ustna votlina — črninik.
 a tja ne omočiš peresa,
 ker jezik več nima pisave,
 le krč hrepenenja te stresa.

stop-trik

mene pa notri, nevemkje,
 boli. brezčasna bledica
 je svinčeva bela,
 s sivo verigo pripeta
 na les. posamična črta
 potuje od tod,
 vendar se mene,
 nevemkje, dotika

s turobo glasu,
 ki počasen pronica:
 vrana leti na
 fotografiji, ali ujeta
 s fiksirjem v meglo.
 o črni krak, ki se kot jod
 v mojo dušo zajeda,
 srhljiva tujina — ta slika.

preparator

v slabi vidljivosti mrk
zimski gozd. mrak, ki ne daje
zavetja. je mrtvi
izpraznjen notranjosti,
ali navidez še dalje
živi. videz ohranja
strojarski galun.
tkivo pojita sol, formalin.

iz lesne volne osluteni trup,
možgani pa brezsledne saje.
steklar je izmeril daljavo
oči, mene pa notri,
nevemkje, boli.
z žico nabita lobanja,
z mavcem nagačena
v večni spomin.

LONČENINA
S PRIDATKI

biserna matica vodnih globin,
razpočena v blatu glinenem.
klateški pes, ah, breztrupen,
povešen nad ribjimi srtmi.
klic jerebic, ki so na begu
iz detelje rdeče.
v sulično ost zakovičen zaton
in v zlato peno slovesa.

v prah se povrneš.
v zračnih tokovih se drobci
kamene strele vrte.
zdaj nismo nikjer. ni naše dežele.
zoprno pšeno rosi v žgalne peči.
le romarska steklenica
zdaj naše sanje poji. na njej
črni jantar kot strah: mrliška ptica.

LEPLJENKA kako sta jih vzgon koprnjenja
 S PTIČI in brezumni švist šiber,
 ki jo razstreljujejo, dvignila
 s travniške megle na glogove trne,
 da so sestavljeni v beden kolaž.
 in taki visijo, nabodeni,
 z glavami vznak na gospodarjevo
 voljo, ki je s pečatom odtisnil

svoj znak signature
 na sredo pokrajine zla.
 jaz, ki sem vstopil
 v to besedilo kot restavrator,
 z balzamom in plombami barv,
 ki jih polagam na prestrelnine,
 da bi prvotno stanje vzpostavil,
 sem tukaj zato, ker te ljubim.

TOLČENA na modri stekleni pasti neba
 BRONENA poljski škrjanec miruje —
 PLOČEVINA drobna bleščica,
 ki je brezglasna tako zelo daleč:
 vdelan krvavordeči emajl.
 na živčnem končiču potuje
 s teboj,
 v vrhu magnetne silnice,

in ti si veder, kajvešzakaj;
 tako ne opaziš, da se izgubi
 v prostran filigran —
 s punktirnim kolescem
 storjeno nebo, kjer ni ničesar,
 le zven nočnih zvezd,
 ki se grozotne zadevajo
 ena ob drugo, a ti ne veš kam.

JEDKANICA morje, ki vroče čelo pečine
obliva s hladom soli
in zapisuje ljubezenski stavek
na vekov veke; Tagorejev stih.
zgodí se, da pljuskuje ob skalo
vihar: tedaj je na plošči
vse polno odtisov koščic,
Krik Muncha in brazgotina.

rdečemu bakru določam relief
s svojo voljo, kajti kislina
je v mojih rokah; vem, kaj
naj bo črno, kaj naj bo belo.
kovina, ki sliši moj glas,
se z belim papirjem objame
kot akvamarin s skalnim blokom,
ki sliši moj glas, na vekov veke.

**LITOGRAVERSKI
AVTOPORTRET** siv gladek kamen leži v gorski
kopreni, kjer čakam dan.
vidijo me v cedrovini, kjer veslam,
ko se vsa para razkadi
in se leden požirek jutra raztali.
deteljna sol bo odbila maščobo.
mešanica saj in raztopine
bo siv kamen potemnila.

vidijo me potovati dol po reki:
v kljunu, levem in ob desnem boku.
ostra igla se bo v sivi kamen
zasadila. vidijo me daleč
od izvira: v kljunu, levem in
ob desnem boku. ostri diamant gravira
sivi kamen. vidijo me v ploskem
kamnu, pa čeprav čolnarska luč zamira.